

IBRIS

We know
books

Copyright © SIONO Editura

Toate drepturile rezervate. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor pe orice suport audio, video sau electronic fără acordul în scris al editurii, cu excepția citatelor scurte, mai mici de 100 de cuvinte, necesare pentru recenzii sau referințe.

SIONO Editura

*Bd. Ion Mihalache 93 - 105, Sector 1
București, România*

office@sionoeditura.com

www.sionoeditura.com

Editor: Radu Prodan
Coperta: Sasha Segal
Corectura: Issabela Cotelin

Imagine stoc - Freepik

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

NANI, IULIA

Respiră, Eliza! / Iulia Nani. - București : Siono Editura, 2023

ISBN 978-630-6509-39-3

821.135.1

**Iulia
Nani**

**Respiră,
Eliza!**

SIONO
EDITURA

București 2023

1

Dragoste și alte dependențe*(Love and Other Drugs)*

– Da, unul! îi repetă Eliza, țâfnoasă, vânzătoare de bilete de la multiplex, care aparent nu mai văzuse în viața ei o ființă omenească venind la film fără însoțitor.

Vocea îi sună ca un croncănit de cioară care băuse apă de la frigider și își dădu seama că nu mai vorbise cu nimeni de vineri seara, de când plecase de la birou. Cine știe, poate cineva îi lipise pe spate și un post-it pe care scria „Singulară”, ca să știe toată lumea, oriunde ar fi mers. Își luă biletul, smulgându-i-l ostentativ din mână casieritei, și intră în sala de cinema, la fel de bine-dispusă ca Harley Quinn după ce îi distruseseră sendvișul perfect cu ouă.

Era duminică. Se perpelise tot weekendul în casă, cu aparatul de aer condiționat care capitulase în fața valului de căldură neașteptat la început de iunie. Se certase din taste cu necunoscuți de pe rețelele sociale care negau schimbările climatice, în pofida tuturor evidențe-

lor. După ce ajunsese, probabil, la capătul Facebook-ului și al Instagram-ului, din moment ce nu îi mai apărea nimic nou în flux, deși dădea compulsiv *refresh*, se refugiase în gerul reconfortant din mall. Acolo, odată acomodată cu senzația că era supusă unui tratament criogenic, începuse să se simtă și mai izolată decât acasă, unde măcar nu era înconjurată de cupluri care lipăiau în șlapi pe culoare, ținându-se de mână cu degetele împletite și schimbând pupici grețoși în fața vitrinelor cu reduceri de vară.

Comedia romantică nu o ajută prea mult să scape de senzația că e singură pe planetă și că va muri fără să mai facă sex vreodată. În șușotelile și chicotelile îndrăgostiților din sală, dublate de fojgăiala neîncetată a ambalajelor de dulciuri, popcorn și nachos, urmări povestea previzibilă a celor doi actori frumoși și celebri care zâmbeau pe afișul filmului, întrebându-se cum ar fi fost să nu rămână împreună la final și să-și găsească fiecare fericirea alături de altcineva. Exclus, era o comedie romantică, iar Hollywood-ul nu era pregătit să iasă din clișee. Spectatorii voiau doar să molfăie nachos înmuiați în pastă de cretă industrială vopsită într-o culoare portocalie dubioasă, care semăna vag cu brânza, și să facă *Awww!* când tipul alerga la aeroport să o întoarcă pe tipă din drum.

Însă ea, una, nu s-ar fi împăcat niciodată, nici în ruptul capului, cu un tip care ar fi părăsit-o pentru cine știe ce pițipoancă sexy și apoi s-ar fi întors la ea cu coada-ntr-o picioare! Chiar dacă ar fi avut ochii albaștri și părul bogat și ondulat, ca Bradley Cooper sau Hugh Grant în tinerețe.

Odată terminat filmul, oftă, se ridică fără chef din scaunul tapițat cu catifea vișinie și își adună curajul să iasă din mall. Căldura se mai domolise, iar șirul de blocuri pe lângă care mergea îi oferea un pic de umbră, dar tot nu era o vreme potrivită de umblat pe străzi. Nu se grăbea însă, pentru că nu o aștepta nimeni acasă, nici măcar un hamster.

Mai avea puțin până să coboare la răcoarea binefăcătoare a metroului, când îl zări venind din direcția opusă pe Marius, colegul ei de la birou. Purta un tricou kaki, pe care scria mare, cu alb, *I SEE DEAD INSIDE PEOPLE*, asortat cu niște nădragi largi și Conversi roșii. Nu uitase să-și ia la el carisma și sexoșenia la care Eliza tânjea în secret de luni bune.

La naiba, ar fi vrut să fie îmbrăcată mai puțin banal sau măcar să poarte tocuri, dar nu avea nicio nașă pe post de zână bună care să îi pună rapid în picioare niște conduri de sticlă. Își dădu o șuviță de păr după ureche, își umezi buzele și își scoase ochelarii de soare cu un gest mult prea repezit, iar aceștia îi zburară din mână prin aer și

aterizară la vreun metru în spatele ei. Îi culese fulgerător de pe jos și înjură în gând când văzu că se zgâriaseră, dar Marius ajunsese deja în dreptul ei, așa că se îndreptă și își compuse cel mai seducător zâmbet:

– Bună!

Marius aproape că trecu pe lângă ea, afundat în muzica pe care o asculta la căștile wireless, dar o observă în ultimul moment și se opri, dându-și jos una dintre căști:

– Hei! o salută el politicoș, dar nu neapărat entuziasmat de întâlnire. Ce faci?

– Vin de la mall, minți Eliza pe jumătate.

Cât de jalnic ar fi fost să-i spună că se dusesse singură la film?

– Și? Nu ți-ai luat nimic?

– Nu, sunt într-un program de protecție a banilor, zise Eliza, încântată că-i venise inspirația să dea așa un răspuns spiritual.

Marius făcu ochii mari și deschise gura, fără să mai apuce să spună ceva. „Chiar așa nasoală a fost gluma?” se gândi ea, dar în secunda următoare simți o lovitură puternică în spate, care o trânti pe jos. I se păru că se prăbușește cu încetinitorul, iar diversele părți ale corpului ei făcură cunoștință cu trotuarul pe rând – întâi mâna, care încercă să atenueze căderea, apoi un genunchi, apoi umărul, apoi jumătate de față, care răzui

covorul asfaltic, apoi fruntea. După care își pierdu cunoștința, iar în spatele ochilor închiși începu să i se deruleze un film, producție proprie.

*

După câteva ore (sau zile? săptămâni?), se trezi pe un pat de spital. Avea un braț bandajat și își simțea capul cât o baniță. Se uită în jos la corpul ei și văzu că era încă îmbrăcată cu rochița de vară pe care o purtase la mall. Deci trecuseră, probabil, doar câteva ore de când ajunsese aici, dacă nu îi luaseră hainele de pe ea. Undeva, în dreptul genunchiului, rochia avea o gaură și părea pătată cu sânge închegat.

Marius stătea pe un scaun lângă ea. Ațipise, dar îi ținea o mână între mâinile lui. Soarele îi scălda chipul frumos și obosit. O veghease tot timpul? În ciuda durerii uriașe de cap, Eliza se simți străbătută din cap până-n picioare de un fel de miere caldă și catifelată care i se scurgea prin vene, o senzație pe care nu o mai trăise de ceva vreme – aceea de a ști că unui alt om îi pasă de tine.

Își mișcă încet mâna, să nu-l sperie. Marius tresări, deschise ochii, se îndreptă în scaun, iar fața i se luminează când văzu că Eliza se trezise. Se aplecă spre ea, mângâind-o ușor pe obraz:

– Hei! Cum te simți? M-ai speriat groaznic!

Din acea zi, viața ei se schimbă așa cum numai în comediile romantice era posibil. După ce primi permisiunea să plece din spital, Marius o duse acasă cu mașina. În zilele care urmau, fu înfirmierul și bucătarul ei personal. Apoi, cărător de sacoșe de cumpărături și instalator când i se înfundă scurgerea de la baie. Odată întoarsă la lucru după concediul medical, îi preluă o parte dintre sarcinile cele mai grele și îi luă apărarea în fața șefului când Eliza făcu o greșală cu contul de social media al unui client. După o vreme, Marius se transformă din coleg hiper-protector în iubit desăvârșit cu normă întreagă, cel mai bun prieten și cel mai generos amant, care îi umplea nopțile (și diminețile, iar în weekend și după-amiezile) cu momente de neasemuită plăcere.

Parcă într-o clipită, Eliza și Marius deveniseră acei îndrăgostiți care mergeau cu degetele împletite prin mall și schimbau pupici grețoși în fața vitrinelor cu reduceri. Uneori, stând în pat, cu capul pe pieptul lui, după ce făcuseră amor istovitor ore în șir, Eliza se ciupea discret de coapsă, pentru că nu-i venea să creadă că soarta îi pregătise o surpriză atât de dulce. Viața ei era un tort de bezea, iar Marius nu mai prididea să-i pună cele mai gustoase toppinguri,

de la cremă de ciocolată la sirop de căpșune.

Cireașa de pe tort veni sub forma unui inel cu diamant, care însoți întrebarea „Vrei să te măriți cu mine?”, pusă cu emoție și cu genunchiul în pământ în timpul unui city break la Roma, lângă Fontana di Trevi. Orașul strălucea sub soarele apusului, iar turiștii din jur aplaudară și ovaționară când Eliza spuse da. Avea douăzeci și nouă de ani și nici că se putea un moment mai bun să privească, plină de optimism și speranță, către noua etapă de maturitate și împlinire din viața ei, un pas firesc până la urmă.

Voiau să își unească destinele cât mai repede. Pur și simplu nu mai aveau răbdare. Își imaginau o căsnicie plină de iubire până la adânci bătrâneți, un bebeluș, poate doi, o casă în suburbie, cu un petic de verdeață, unde copilașii să se joace cu Tom, labradorul auriu care sigur aștepta undeva să fie adoptat și să le completeze familia perfectă.

În ziua stabilită pentru oficierea căsătoriei, Eliza și Marius coborâră radioși din mașină și se îndreptară, ținându-se de mână, către sediul Primăriei. Rude și prieteni veneau și ei din toate părțile, formând un alai vesel și ciripitor, la concurență cu vrăbiuțele care erau martore zilnice ale atâtor povești de iubire cu final fericit!

Traversară strada și se pregăteau să urce pe

trotuar, Eliza cu jumătate de pas înaintea lui Marius și cu ochii în telefon, încercând să-i răspundă pe WhatsApp unei prietene care întârziase, când din spate se auziră mai multe exclamații și strigăte panicate: „Stai!”, „Eliza!”

*

Deschise ochii și clipi, orbită. Era întinsă pe asfalt, cu capul în poala cuiva. Câțiva trecători țipau „Stai!” după un biciclist care se îndepărta pedălând ca la Turul Franței, în timp ce Marius o scutura încet, strigând-o pe nume.

– Baby, ce-am pățit? bâigui ea, nedumerită, în timp ce oamenii se agitau și vociferau în jurul ei.

– Opriți-l, dom'le, pe tâmpitul ăla! Nu-i normal să gonească așa pe trotuar!

– Chemați poliția, ambulanța!

– N-ai ce-i face, nu poți să te pui cu toți idioții, ridică Marius din umeri. Haideți, că și-a revenit. Are doar câteva zgârieturi. Poți să te ridici? i se adresă Elizei, întinzându-i mâna.

– Cum, dom'le, și-a revenit, n-ai văzut că a leșinat câteva minute? protestă un bărbat. E prietena dumitale...

– Nu-i prietena mea! zise imediat Marius. Adică nu în sensul de...

– Las' că sun eu la 112, dădu bărbatul din

mână a lehamite.

Treptat, Eliza începu să se dezmeticească din visul siropos pe care îl avusese cât fusese *knock-out*. Fața o durea și o ustura, dar parcă și mai tare o ustura cum sărise Marius ca ars să precizeze că ei doi nu erau un cuplu.

Își duse mâna la gură, apoi se uită la degetele ei: erau murdare de sânge.

– Mi-am spart dinții? reuși să articuleze, calculând deja în minte cam câte vizite la stomatolog urmau și cât aveau s-o coste, dar și cum avea să îl găsească pe biciclistul ăla în gaură de șarpe și să-i scoată toți dinții cu un patent ruginit.

– Nu, doar buza, îi răspuse el. Hopa sus! Hai să stăm la terasa asta până vine ambulanța. Poți să te speli un pic pe față. Îți iau o sticlă de apă.

Eliza se adună cu greu de pe jos și îl urmă șchiopătând până la terasa din apropiere. El se așeză la o masă și comandă două ape plate reci, iar ea se duse la baie.

Ce văzu în oglindă o făcu să tresară și să facă un pas înapoi. Buza de sus era însângerată și i se umflase aproape de două ori față de dimensiunea normală. Pe obrazul stâng avea ditamai julitura, iar în frunte un cucui, tot însângerat. După ce trecu de primul șoc, observă că mai avea o rană destul de profundă pe umărul stâng, ambele mâini julite, iar din genunchiul stâng îi șiroia

sânge. Se spală un pic, dar nu insistă, pentru că se gândi că mai bine aștepta ambulanțierii să o dezinfecteze ca lumea.

Se întoarce la masă și se așeză în fața lui Marius, care butona ceva pe telefon. Ridică ochii spre ea și, complet neașteptat, pufni în râs.

– Scuză-mă, făcu el când îi văzu expresia consternată, dar e oarecum *funny*. Nu că râd de tine, dar ai o fațăăă, pfff... N-arată bine, dar până mâine ți se dezumflă sigur buza, iar restul sunt doar julituri. Îți trec până te măriți! mai zise și îi făcu cu ochiul.

Eliza izbucni în plâns.

În apropiere se auzi o sirenă, iar Marius se ridică de la masă, ușurat că nu mai trebuia să stea acolo și s-o consoleze. Făcu un semn echipajului de intervenție.

– Du-te cu ei, îi zise el încurajator Elizei, ghidând-o ușurel, dar ferm, de la spate. Plătesc eu apele.

*

La spital, Eliza încă mai suspina, stând în fund pe marginea patului, în timp ce o asistentă grasuță, între două vârste, îi curăța rănila și o pansa. Își amintea doar vag cum ajunsese aici.

– Ești în stare de șoc, iubita, ți-am dat un calmant și ai să vezi că te liniștești. Ți-au făcut și

un CT, se pare că n-ai pățit nimic la creieraș.

Acum observă că, în celălalt colț al camerei, un doctor între două vârste studia o tomografie computerizată a creierului ei.

– Nicio hemoragie..., niciun hematom..., mormăi doctorul pentru sine, mulțumit. Ar trebui să vă bucurați, zise cu voce tare, ați scăpat fără traume cerebrale. Puteți merge acasă. Vă odihniți, vă luați medicamentele și o să fiți ca nouă. Vă dau și concediu medical!

Eliza izbucni într-o nouă rundă de suspine. Doctorul se încruntă, uimit că pacienta nu se bucura, și ieși din cameră, în timp ce asistenta o bătea încurajator pe umărul fără julituri.

*

Peste vreo oră, mult mai calmă și destul de drogată de la tratament, Eliza se chină minute bune să descuie ușa de la garsoniera ei, cu o punguță cu pastile într-o mână și o plăcintă și o cafea de la brutăria de la parter în cealaltă. I-ar fi fost de folos o a treia mână, constată ea când vărsă jumătate de pahar pe preșul de la intrare. Poate era mai bine așa. Aproape se făcuse seară și poate nu era recomandabilă cofeina în combinație cu calmantele, dar nu voia să mai doarmă niciodată. Mă rog, cel puțin nu în acea noapte. Nu era pregătită să mai viseze vreo bălărie